

тамъ за гордостъ, че ще работя въ вестника ви.

Камбуровъ. Вие нѣма ли да ми дадете нѣкоя отъ вашитѣ комедии. Сега комедиитѣ вървятъ на пазаръ.

Дауловъ. Защото самъ живота е комедия.

Камбуровъ. Именно и на това се дължи успѣха на Живковъ.

Дауловъ. Само, че азъ не мога да се мѣря съ господинъ Живковъ. Той е голѣмъ талантъ. Налучка пъпа на живота и комедията му създаде голѣмъ шумъ.

Шайновъ. Много сте скромень. Пъкъ и нека ви кажа: комедията на Живковъ едва ли ще излѣзе отъ печатъ.

Дауловъ. Че защо?

Камбуровъ. Защото той се вече така прослави, че ако я издадемъ, може би, ще получи разочарование. Не знамъ дали сте чували за следниятъ случай: Единъ писателъ въ Мадридъ обявилъ, че ще напише книга „Удобство въ неудобствата“, Това заглавие извикало такъвъ интересъ, създадо толкова споръ, какъ може да има удобство въ неудобствата, че на тая тема се появило цѣла теория. И понеже спорътъ станалъ много интересенъ — почнали да подканятъ автора да издаде книгата си. Тогава авторътъ заявилъ предъ едного: следъ това издигане на моето име, считамъ за ненуждно да давамъ работата си.

Дауловъ. Умна работа! Умень авторъ!

Камбуровъ. Разбира се, следъ такъвъ шлагеръ нѣма защо да се дири други.